

Nr 39.

Utlåtande i anledning av väckt motion om ersättning till arbetaren K. E. F. Eriksson för sjukdom, ådragen under militärtjänstgöring.

I en till bankoutskottets förberedande handläggning hänvisad, inom andra kammaren under nr 242 väckt motion hemställer herr *Lundberg*, »att riksdagen måtte förklara arbetaren Kurt Erik Folke Eriksson, Lillvreta, Storrreta, berättigad att komma i åtnjutande av ersättning från riksförsäkringsanstalten för under militärtjänstgöring ådragen sjukdom med belopp, som skall utgå enligt vanliga grunder».

Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Eriksson är född den 10 april 1913;

att han var inkallad till militärtjänstgöring under tiderna 3 juli 1940—22 mars 1941 samt 1—30 augusti 1941;

att han var sjukskriven under tiderna 17 december 1940—10 januari 1941 samt 6—30 augusti 1941;

samt att han den 6 augusti 1941 befanns lida av lungtuberkulos, var- efter han den 27 i samma månad överfördes till akademiska sjukhusets centralsanatorium i Uppsala.

Riksförsäkringsanstalten, varest Eriksson anhöll om ersättning på grund av berörda sjukdom, fann genom beslut den 24 november 1941 ersättning jämlikt 1927 års militärerättningsförordning icke kunna tillerkännas honom, enär skälig anledning funnes att antaga, att sjukdomens framträdande föranletts av annan orsak än militärtjänstgöringen och att denna icke väsentligen bidragit därtill. Sedan anstalten på förekommen anledning förehaft ersättningsfrågan till ny behandling, förklarade anstalten genom beslut den 22 januari 1942, att anstalten ej funne skäl föreligga till ändring i sitt beslut den 24 november 1941.

Försäkringsrådet, varest Eriksson besvärade sig, fann enligt utslag den 29 maj 1942 ej skäl göra ändring i riksförsäkringsanstaltens beslut.

I ett av *överläkaren vid nämnda centralsanatorium E. Hedvall* den 28 oktober 1946 avgivet utlåtande framhålles bl. a., att med hänsyn till förekomsten av läkta rester efter ett vänstersidigt primärkomplex tidpunkten för ett första nedsmittande med tuberkulos i detta fall uppenbarligen låge långt tillbaka i tiden. Med hänsyn till under militärtjänstgöringen yppade sjukdomstecken och till det röntgenologiska fyndet i övrigt vid sjukdomens

upptäckt kunde man emellertid icke med fog framföra något skäl mot antagandet, att uppträdandet och den börjande utvecklingen av Erikssons lung-sot kunde ha ägt rum under hans tjänstgöring juli 1940—mars 1941.

Bataljonsläkaren vid Upplands regemente O. Månsson har vidare i ett den 5 september 1941 avgivet intyg såsom sin uppfattning uttalat, att Erikssons militärtjänstgöring vintern 1941 eller hösten 1940 måste anses såsom bidragande orsak till sjukdomens uppkomst, på vilken sjukdom manifesta symtom först i augusti 1941 kunde konstateras.

Utskottet. Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, hava riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet funnit ersättning icke författningsenligt kunna tillerkännas Eriksson, enär skälig anledning finnes till antagande, att oförmåda sjukdoms framträdande föranletts av annan orsak än militärtjänstgöringen och att denna icke väsentligen bidragit därtill. Vederbörande sanatorieläkare har emellertid uttalat, att man icke med fog kunde framföra något skäl mot antagandet, att uppträdandet och utvecklingen av Erikssons sjukdom kunde ha ägt rum under militärtjänstgöringen. Bataljonsläkaren vid det truppförband, varest Erikssons tjänstgöring fullgjorts, har för sin del ansett, att militärtjänstgöringen finge anses såsom bidragande orsak till sjukdomens uppkomst. Utskottet har icke kunnat undgå att taga intryck av de sålunda gjorda uttalandena och finner därför billighetsskäl tala för att Eriksson tillerkännes någon ersättning i anledning av sjukdomen. Riksdagen har också tidigare i några fall, vilka torde ha varit i viss mån jämförliga med det nu föreliggande, beviljat understöd från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. med belopp, som skolat tillkomma vederbörande, därest militärsättningsförordningen varit tillämplig, dock utan rätt för vederbörande att å understödet åtnjuta tilläggsförmåner. I sådant hänseende må särskilt åberopas 1944 års riksdags beslut om understöd åt Ernst Bertil Karlsson (bankoutsk. utl. nr 30, p. 3).

I anslutning till vad sålunda förekommit finner sig utskottet således böra tillstyrka, att Eriksson tillerkännes ersättning med belopp, som skolat tillkomma honom, därest 1927 års militärsättningsförordning varit tillämplig å honom. Ersättningen torde böra utgå räknat från och med den 1 januari 1947. Å ersättningen böra emellertid icke utgå några tilläggsförmåner.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

att riksdagen, i anledning av förevarande motion II: 242, må medgiva, att till Kurt Erik Folke Eriksson må, räknat från och med den 1 januari 1947, från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. utbetalas den ersättning, som skulle hava tillkommit honom, därest förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, varit å honom tillämplig,

dock utan rätt för Eriksson att å sagda ersättning åtnjuta några tilläggsförmåner.

Stockholm den 13 maj 1947.

På bankoutskottets vägnar:

HARALD ÅKERBERG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Åkerberg, Andersson i Rossvik, Leander*, Petersson i Karlskrona*, Grym, Ljungdahl* och Johannesson*;

från andra kammaren: herrar Svedman, Paulsen, Andersson i Munkaljungby, Mattsson*, Fröderberg, von Seth, Nilsson i Landskrona* och Svensson i Alingsås.

* Ej närvarande vid justeringen.